

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ
KŘÍDLA

NEJZÁŘIVĚJŠÍ NOC

FRAGMENT

Ohnivá křídla Nejzářivější noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

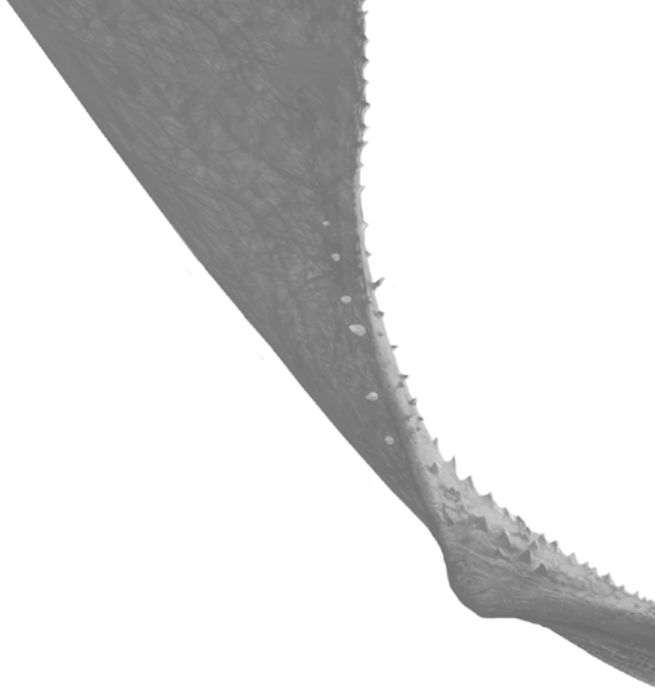
FRAGMENT

Tui T. Sutherlandová
Ohnivá křídla 5 – Nejzářivější noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

OHNIVÁ
KŘÍDLA
NEJZÁŘIVĚJŠÍ NOC

TUI T. SUTHERLANDOVÁ

OHNIVÁ
KŘÍDLA
NEJZÁŘIVĚJŠÍ NOC

 FRAGMENT

palác královny
Morény

Ledové království

Nebeské království

pevnost
královny Zhavy

Písečné
království

Podhří

Štíří doupe

Nefritová hora

palác královny
Šarlaty

Řeka diamantové tříště

Delta diamantové
tříště

Bahnité království

doupě
paberačů

doupě paberačů

Pralesní království

Morské
království

**NOCILETŮV PRŮVODCE
PO DRACÍCH PYRRHIE**

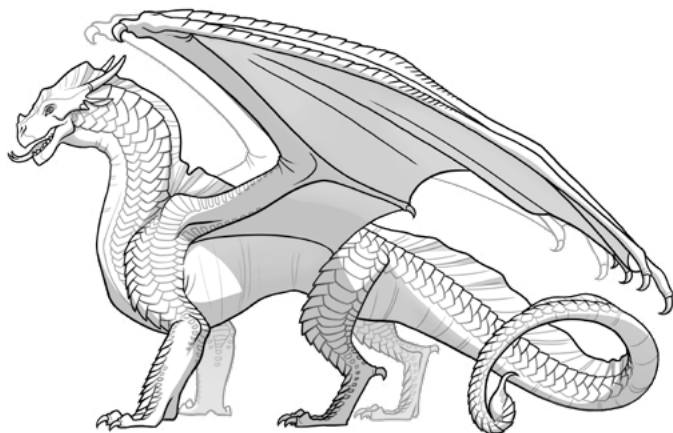
PÍSKOLETI

Popis: bledě zlaté nebo bílé šupiny odstínu pouštního písku, ocas s jedovým hrotem, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: může přežít dlouhou dobu bez vody, umí uštknout nepřítele hrotem ocasu jako štíří, maskují se zahrabáním do pouštního písku, chrlí oheň.

Královna: po smrti královny Oázy je kmen rozdělen mezi tři soupeřky o trůn: sestry Žhavu, Žáru a Plamenu.

Spojenci: Žhava bojuje po boku nebeletů a bahnoletů, Žára se spojila s mořelety a Plamena má podporu většiny pískeleytů a ledoletů.

BAHNOLETI

Popis: silné, obrněné hnědé šupiny, někdy s jantarovými a zlatými podšupinami, velká, plochá hlava s nozdrami na horní straně čenichu.

Schopnosti: umí chrlit oheň (jsou-li dostatečně zahřátí), zadržet dech až na hodinu a splynout s prostředím velkých močálů. Obvykle jsou velice silní.

Královna: královna Blatana.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a nebeletů.

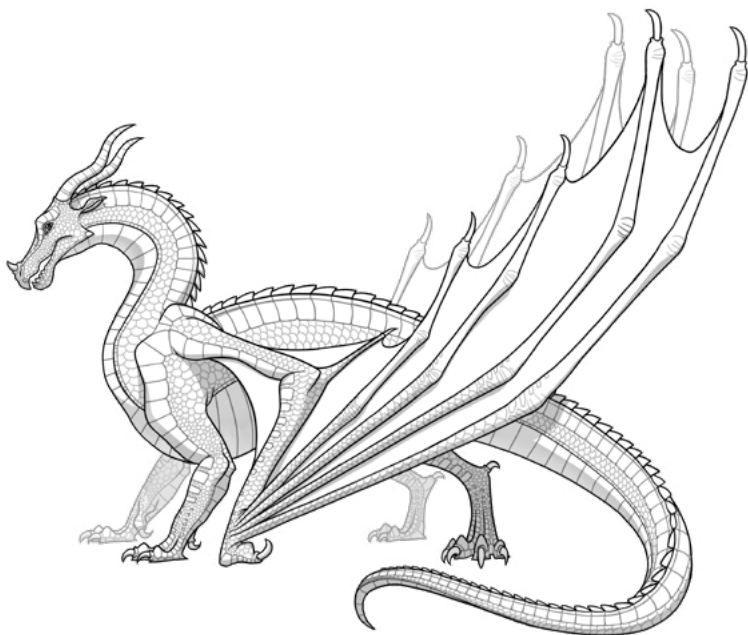
NEBELETI

Popis: červenozlaté nebo oranžové šupiny, obří křídla.

Schopnosti: mocní bojovníci a letci, umí chrlit oheň.

Královna: královna Šarlata.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žhavy a bahnoletů.

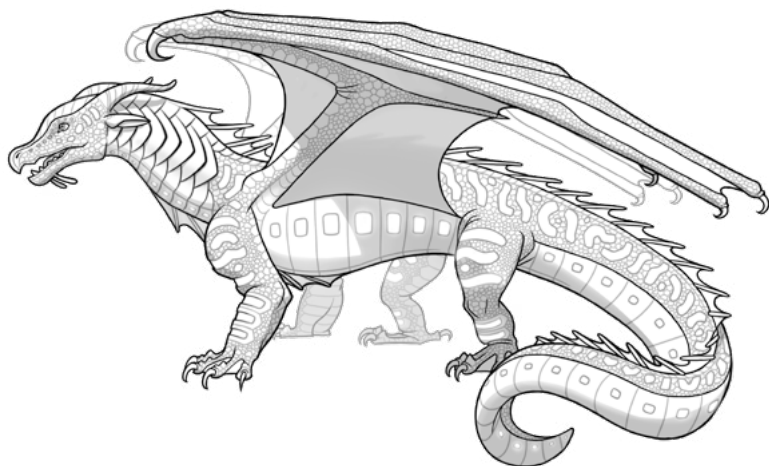
MOŘELETI

Popis: modré, zelené nebo akvamarinové šupiny, mezi prsty plovací blány, žábry na krku, světélkující pruhy na ocase, hlavě a podbřišku.

Schopnosti: umí dýchat pod vodou, vidí ve tmě, jediným máchnutím silného ocasu vytvářejí velké vlny, vynikající plavci.

Královna: královna Korála.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Žáry.

LEDOLETI

Popis: stříbřité šupiny odstínu měsíce nebo bledě modré odstínu ledu, pilovité drápy pro lepší pohyb po ledu, roze-
klaný modrý jazyk, bičovitě zúžený konec ocasu.

Schopnosti: vydrží teploty pod nulou a jasné světlo, smrtící
mrazivý dech.

Královna: královna Moréna.

Spojenci: momentálně stojí ve velké válce na straně Plame-
ny a většiny píscholetů.

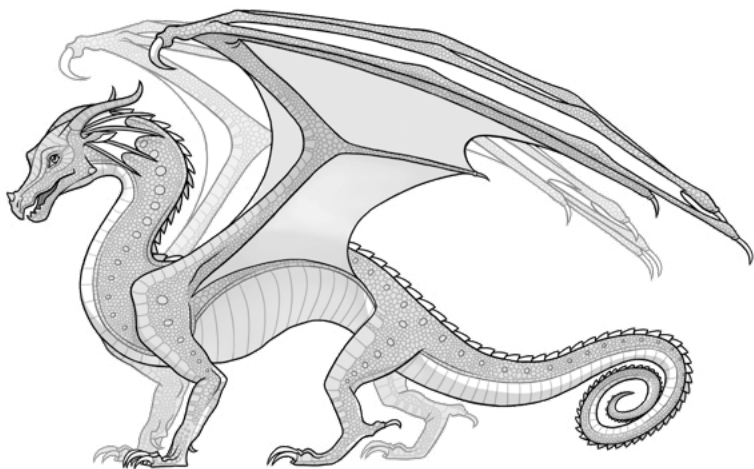
DEŠŤOLETI

Popis: šupiny neustále mění barvu, obvykle září barvami jako u rajek, chápavý ocas.

Schopnosti: umí měnit barvu šupiny tak, aby splývali s okolím, chápavé ocasy jim pomáhají při šplhu, žádné známé přirozené zbraně.

Královna: královna Nádherie.

Spojenci: velké války se neúčastní.

NOCILETI

Popis: nafialověle černé šupiny a roztroušené stříbrné šupiny na spodní straně křídel jako noční nebe plné hvězd, rozeklaný černý jazyk.

Schopnosti: umí vydechovat oheň, mizet ve stínech, číst myšlenky a předpovídat budoucnost.

Královna: přísně střežené tajemství.

Spojenci: příliš tajemní a mocní, než aby se účastnili války.

DRAČÍ VĚŠTBA

*Až válka bude trvat dlouhých dvacet let...
objeví se dráčata.*

*Až krev a slzy budou zemi rozmáčet...
objeví se dráčata.*

*Křidel moře vejce modré temně,
křídla noci přijdou sama ke mně.*

*Vysoko v horách dračího světa
největší tě čeká vejce nebeleta.*

*V bahnisku pátrej, je tam vejce rudé
a to křidel písku dobře skryté bude,
skryté před žhavých plamenů žárem.*

*Z těch králek dvě padnou, třetí se skloní
před osudem vyšším, jenž bude tu pro ni,
a sílu křidel ohně dostane darem.*

*Pět vajec se vylíhne za nejjasnější noci,
pět dráčat se narodí a mír přinese,
temnota se zvedne a světlem stane se,
objeví se dráčata...*

PROLOG

Před dvaceti lety...

Okrást draka je téměř nemožné, obzvlášť draka královského rodu s palácem, strážnými a velice vysokými hradbami.

To si aspoň královna Oáza opakovala, když pospíchala temnými chodbami a svítila si na cestu ohnivým dechem.

Téměř nemožné a rozhodně hloupé.

A přece měla takový hrozný pocit...

Něco bylo špatně. V paláci se ozýval šramot. Byla si jistá, že výjimečně dobrým sluchem, jaký mají všichni píscololeti, zaznamenala pískot jako od myši a možná i cinkání mincí.

Jenže myši nekradou poklady.

Co to tedy bylo? Nebo se jí to zdálo? S trhnutím se probudila z hlubokého spánku, jako kdyby ji někdo bodl do hrudi jedovatým ocasním bodcem. Připadalo jí to nepravděpodobné, ale... radši si zkontroluje poklad.

Královna píscololetů vyběhla zpoza rohu a srazila se se svými dvěma dcerami, Plamenou a Žárou.

„Au,“ zaúpěla Plamena a uskočila. „Šlápala jsi mi na nohu, matko.“

Žára nic neříkala, jen ustoupila do rohu, aby udělala královně místo. Tmavýma očima upřeně sledovala každý královnin pohyb, tím svým zneklidňujícím způsobem. Oáza měla od chvíle, kdy se Žára vylíhla, pocit, že tohle bude dcera, která ji zabije. Nejstarší dcera Žhava byla větší a silnější, ale Oáza se Žhavou svým způsobem vycházela. Rozuměly si, až na Žhavinu posedlost mrzačením zvířat. A Žhavu taky bylo snadné něčím rozptýlit: stačilo jí dát nějaké divně vypadající zvíře a Žhava na celé dny zmizela do svých pokojů.

Žára na druhou stranu vypadala, že neustále odpočítává chvíle do matčiny smrti, a to už od doby, kdy byla ještě malé dráče – od okamžiku, kdy si poprvé uvědomila, že se po zabití matky stane královnou.

Jen mě vyzvi, pomyslela si Oáza pohrdavě a probodla Žáru pohledem. *Rozmáčknu tě jako brouka a ty to dobře víš.*

„Nač ten spěch?“ zeptala se Žára uhlazeně, jako kdyby nevníkala nenávist v matčině pohledu. „Nastala nějaká královská krize? Nech mě hádat – Doutnák se zase pokusil utéct se svou přítelkyní.“

„Ne, o tu jsem se postarala,“ odpověděla Oáza. „Jenom jdu zkontrolovat poklad.“

„Á, třpytivé věcičky.“ Plamena zívla. „Dobrou noc, matko.“

Duchem nepřítomná Plamena, pomyslela si Oáza, když spěchala dál. *Byla by z ní neschopná královna, ale je přijatelnou dcerou. Nemusím se bát, co mi provede.*

Uslyšela za sebou cvakot drápů a prudce se otočila. Žára zvedla pařáty a roztáhla křídla, takže vyplnily celou úzkou chodbu.

„Promiň, že jsem tě polekala,“ omluvila se nepřesvědčivě. „Jenom mě napadlo, jestli bych nemohla jít s tebou.“

Oáza zaváhala, ale věděla, že i kdyby odmítla, Žára si najde způsob, jak se za ní připlížit. Vždycky bylo lepší mít ji na očích. „Dobře. Ale ničeho se nedotýkej.“ *Já vím, co chceš vidět, ty potměšilá zmije. K ničemu ti to ale nebude, dokud nezemřu.*

Pokračovaly dlouhou chodbou ke čtyřem pokladnicím.

Všechno se zdálo být v pořádku – pochodně klidně plápolaly, dveře byly zavřené a zamčené.

Ale ve vzduchu visel zvláštní pach, něco chlupatého, lesního a zároveň květinového. Něco tu rozhodně bylo.

Oáza se shýbla, aby se podívala pod dveřmi. Mezi dveřmi a podlahou byla velká mezera – samozřejmě ne dost velká pro draka, ale...

„Cítíš paběrače?“ zeptala se Žáry.

„Nevím, jak páchnou paběrači,“ odpověděla Žára a narkčila čenich. „Ti jsou na můj vkus moc velcí a čvachtaví.“

Královna Oáza zvedla správné klíče, které jí visely na krku, odemkla všechny dveře, otevřela je dokořán a prošla si jednotlivé místnosti.

Když se vrátila, vztekla se mračila.

„To vypadá zlověstně,“ podotkla Žára.

„Paběrači,“ zavrčela královna. „Oloupili mě. Jak se opovažují?“ Zasyčela a šlehla ocasem. „Nemůžou být daleko. Vzbud' Žhavu a řekni jí, že se sejdem venku.“

„Žhavu?“ zopakovala Žára a podívala se matce přes rameno k pokladnicím.

„Pro případ, že by jich bylo hodně a musely jsme bojovat,“ řekla Oáza. „Viděla jsem, co dokážou ty jejich maličké meče. Nejsem takový hlupák, abych za nimi letěla sama.“

„Jistěže ne,“ souhlasila Žára. „Ale proč Žhavu, když tu jsem já?“

Oáza ji sežehla ničivým pohledem. „Potřebuju pořádnou bojovnici,“ odsekla. „Ne někoho, kdo věří, že ze všeho vyklíčkuje svým rozumem, a není ani tak chytrá, jak si o sobě myslí.“

„Aha,“ řekla Žára chladně. „Hned ji probudím.“ Vykročila chodbou pryč, ale ještě se otočila. „Co vzali?“

„Většinou samé maličkosti,“ zavrčela Oáza. „Ale taky onyxové oko.“

Žáře zacukal obličej, jako kdyby se snažila potlačit záblesk skutečné emoce – obavy? Údivu?

„Všechno dostaneme zpátky,“ dodala Oáza. „A ke snídani budeme mít pečeného paběrače.“ Protáhla se kolem Žáry a zamířila nejrychlejší cestou na nádvoří. „Jdu ven. Probud' Žhavu a pospěš si.“

„Ano, jistě. Hned to bude,“ řekla Žára.

Když Oáza vyběhla na nádvoří, roztáhla křídla a vzlétla k obloze, měla dojem, jako kdyby zahlédla, jak se Žára místo toho, aby taky vzlétla, otáčí k pokladnicím. *Zapomněla jsem je zamknout, pomyslela si Oáza s neklidem. Ale tohle zabere jenom minutku. A jestli je Žára tak pitomá, aby něco vzala, budu mít dobrou výmluvu, proč ji zabít. Na to je rozhodně moc chytrá.*

Zamířila k vnějším hradbám a rozhlédla se po písku. Pak ji napadla znepokojivá myšlenka: *Co když Žhavu neozbudí? Co když budu těm zlodějům čelit sama, bez posil?*

Vtom je spatřila. Tři paběrače – dva čekali na písku, třetí se spouštěl z okna. Nikdo z nich nehlídal oblohu. *Strupovité, idiotské opice.* Oáza zavrčela a naklonila křídla, aby se tiše snesla za ně. Třeba jim dokáže nahnat takový strach, že zemřou hrůzou; kořist po takové smrti vždycky chutná líp.

Jsou jenom tři, pomyslela si. *Nemusím čekat na Žhavu, jestli pro ni Žára vůbec půjde. Tři otravné paběrače určitě zoládnou sama.*

Přimhouřila oči a vykročila přes duny k místu, odkud se ozývalo pištění.

Koneckonců... co nejhoršího se může stát?

1. ČÁST
PÍSEČNÉ PŘESYPY

1. KAPITOLA

Sluněčka vždycy věděla, že je správným drakem pro velký hrdinský osud.

Zachrání svět. Ona a její přátelé se přiženou na křídlech ohně, ať už to znamenalo cokoliv, a přinesou mír všem drakům v Pyrrhii. Bylo to přece přímo v tom proroctví: *pět dráčat se narodí a mír přinese*. Takový byl její osud. Takový byl její životní cíl.

Kromě toho se tím všechno vysvětlovalo. Proč jinak by byla tak malá a vypadala tak divně? Nebyla normální pís-koletka. Její šupiny i oči měly špatnou barvu a na špičce oca-su neměla jedový trn. Ale na tom nezáleželo – vlastně to přímo dávalo smysl. Jistěže dračí hrdina na epické hrdinské pouti bude trochu jiný než všichni ostatní. A kdo by řešil, jak zvláště Sluněčka vypadá, až ukončí válku?

Pak tu byli její rodiče, tajemní draci, kteří nechali její vejce schované v pouštním písku, samotné a nehlídané. Nezáleželo na tom, že o ni zjevně nestáli. To Sluněčku vůbec

netrápilo, protože šlo o součást proroctví. *A to křídel písku dobře skryté bude.* Bylo to v pořádku – hrdinové ve svitkách taky často neměli žádné rodiče. Jejich hrdinský osud byl důležitější než rodina.

A její osud byl skutečně důležitý. Nic nebylo důležitější, než ukončit válku mezi dračími kmeny. Po celý svůj život, obzvlášť když byla smutná nebo ji něco trápilo, si Slunéčka představovala, jak naplňuje proroctví – kolik životů zachrání i všechny ty šťastné rodiny, které se shledají, a budoucí dráčata, která budou vyrůstat v míru, bez neustálého strachu z války.

To byl celý smysl jejího života.

A byla to lež.

Když prchala z ostrova nociletů, křídly se otírala o skalní stěny. Burácení sopky vnímala v celém těle. Její přátelé byli za ní, kde stáli proti Jasnovidovi, ale Slunéčka potřebovala pryč – od nich, od něj, od všeho.

To proroctví si vymyslel. Celé to byl jenom trik.

Ne, tomu nevěřím. Je to mstivý, krutý drak, který zjevně manipuloval s námi i se všemi kolem sebe. Řekl to, aby nás ranil.

Věštba je pravá. Musí být.

Vyběhla z chodby do deštného lesa a narazila do boku hubeného černého draka. Nocilet překvapeně hekl a probodl ji pohledem. Slunéčka se pokusila otočit a odletět jiným směrem, ale pohyblivá stěna černých křídel a ocasů ji přiměla k tomu, aby se zastavila.

Celý les se v měsíčním svitu hemžil draky. Řev, syčení a vrčení přehlušovaly zvuk deště dopadajícího na listy všude kolem nich. Nijak nepomáhalo, že polovina draků byla

tmavá jako stíny a druhá polovina se maskovala, takže to vypadalo, že se drápy a kousky křídel vynořují ze zdánlivě prázdného prostoru. Slunéčka se jen tak tak vyhnula ráně ocasem do ucha, když se dva nocileti zamotali do liány a začali se divoce zmítat, jako kdyby je někdo napadl.

„Všichni se uklidněte!“ vykřikla Zářena.

„Poslouchejte!“ zaburácela Majestáta, stará královna dešfoletů. „Vaše nová královna hovoří!“

Pár nociletů něco zahučelo, ale nikdo dost hlasitě, aby bylo slyšet, co říkají, a i ti zmlkli, když na ně ostatní zasyčeli.

Slunéčka se příkrčeně protahovala davem draků, ale nedokázala se dostat dál než k potůčku. U vody stálo několik dešfoletů v odstínech modré a šarlatové barvy a drželi oštěpy nociletů. Většina z nich nevypadala příliš výhrůžně – dojem kazilo to, že si prohlíželi oštěpy se zmateným výrazem, případně je drželi obráceně.

Slunéčka se i tak rozhodla, že se nebude protlačovat kolem nich. Oštěpy by ji zranily úplně stejně, ať už ji bodnou omylem, nebo schválně.

Ze všeho nejvíc chtěla utéct do lesa a nevrátit se. Nebyla si jistá, jestli zvládne čelit svým přátelům – kteří se chovali, jako kdyby jim na věštbě vůbec nezáleželo –, a na nocilety se nedokázala ani podívat.

Tsunami Jasnovidovi chce věřit. Ta nikdy nestála o vyplňování nějakého proroctví. Nechápe, jak je důležité – jak jsme důležití my.

Hlíňák by byl dokonale spokojený, kdyby si nikdo nikdy nevěštil, jak je skvělý. Pak by mohl spát, jíst a pečovat o nás místo toho, aby bojoval.

Hvězdoplav by přivítal, kdyby si mohl přestat dělat starosti s věštbou.

A Zářena má plné ruce práce tady, když je z ní teď královna.

Nikdo z nich nebude bojovat za náš osud. A rozhodně mě nebudou poslouchat, jestli se jim pokusím vysvětlit, že Jasnovid určitě lhal. Budou se na mě dívat tak jako vždycky, pohledem, kterým jako kdyby říkali: „No jo, pošetilá malá Sluněčka a její bláznivé sny... No není roztomilá a neškodná?“

Vzhlédla ke spleti tmavých stromů nad sebou, kde se ve větru slévaly měsíční paprsky a dešťové kapky. I kdyby se pokusila utéct, nejspíš by uvízla ocasem ve větvi a někdo by ji musel zachránit. Pak by její přátelé zase obraceli oči v sloup a hladili by ji po hlavě.

Na poušti by to bylo jiné, pomyslela si a podívala se přes potok k druhé chodbě, která vedla do Písečného království. Tam bych mohla letět, letět a letět až k obzoru a vůbec se nezastavovat nebo přemýšlet.

A přemýšlení bylo to poslední, co ji teď lákalo.

„Jsi stejně obyčejná jako jakýkoliv jiný drak.“ V hlavě jí pořád dokola zněla Jasnovidova nenávistná slova: *„Celou věštbu jsem si vymyslel... Ted' se válka povleče pořád dál a každý den budou umírat další draci, nejspíš po celé generace. A všichni budou uvažovat, co se stalo s těmi úžasnými drácaty, která je měla zachránit, ale očividně selhala.“* Sluněčka sevřela pařáty a přitiskla se k zemi. On lhal. Lhal. Lhal! Nedovolí, aby ji nocileti viděli plakat.

Zářena si vylezla na balvan a hlasitě zapleskala křídly. I na vyvýšeném místě a s nejvznešenějším výrazem pořád vypadala jako dráče, menší než téměř všichni nocileti kolem ní.

Jestli je proroctví falešné, proč se všichni chovali k Zářeně tak hrozně kvůli tomu, že v něm není? pomyslela si Slunéčka s další vlnou vzteku namířenou proti Jasnovidovi. Proč v ní vyvolávat dojem, že je k ničemu – když jsme byli k ničemu všichni?

Protože ta věštba je skutečná. Musí být.

Ale jak to můžu dokázat?

„Nociletové,“ zavolala Zářena pevně a hlasitě, aby ji bylo slyšet přes déšť a šramot způsobený draky. „Váš domov je zničený. Vaše královna je mrtvá. Ale tohle je vaše šance začít znovu. Jestli ji pokazíte, přijdete i o tenhle domov a moje zuby i můj jed jsou připravené vyhnat vás odtud pryč.“ Ukázala na dešťolety. „Budete se k nim chovat s úctou a oni se k vám na oplátku budou chovat mnohem laskavěji, než si zasloužíte – protože jsou takoví.“

Dešťoletům u potoka se podařilo nasadit výrazy, které vypadaly téměř krvelačně.

Déšť pleskal Slunéčku do čenichu a křídel. Bouře sílila a kývala korunami stromů nad jejich hlavami.

„Dnes v noci zůstanete tady,“ pokračovala Zářena. „Nechci, aby žádný nocilet někam odešel, dokud vás nespočítáme a nesepišeme. Každý z vás dostane přiděleného dešťolety, který na vás bude dávat pozor. A ano, jestli máte pocit, že vám moc nevěříme, je to proto, že nevěříme. Žádný z vás není vítáný ve vesnici dešťoletů, dokud si nezasloužíte naši důvěru. Najdeme vám nějaké jiné bydlení.“

„Tady zmokneme,“ postěžoval si jeden z nociletů.

Zářena na něj upřela ocelový pohled. „Klidně se vrať a vyspi se na svém pěkném suchém ostrově,“ odsekla. „Slyšela jsem, že je tam teď docela teplo.“

Slunéčka se rozhlédla po nociletech. I ve tmě viděla, že většina z nich vypadá otřeseně a zasmušile. Vidět, jak jejich domov pohřbívá erupce sopky – ačkoliv věděli, že se to nakonec stane, a ačkoliv byl jejich ostrov hrozným místem k životu –, pro ně musel být hrozný šok.

Nejspíš jako když vám někdo řekne, že celý váš dosavadní život byla lež.

Najednou se za ní ozval řev. Černí draci se s poplašeně roztaženými křídly přiblížili ke Slunéčce – dva tmavě červení dešťoleti se vrhli mezi ně a přitáhli před královnu Zářenu kňučícího, hrůzou ztuhlého nocileta.

„Tenhle!“ zavrčel jeden z dešťoletů. „Ten tu nesmí zůstat! Je z nich nejhorší.“

„To on na nás dělal všechny ty pokusy s jedem,“ dodal druhý dešťolet – byla to dračice, která vzápětí šlehla ocasem a zasyčela na nocileta. Slunéčka ještě nikdy neviděla žádného dešťoleta tak rozruženého. Kromě Zářeny. Natáhla krk, aby se podívala na nocileta, a uvědomila si, že je to Hvězdoplavův otec Velmozek, hlavní vědec kmene nociletů. Podle toho, jak se tvářila, Zářena nejspíš taky uhodla, kdo to je.

Nocileti během posledního roku unášeli dešťolety, věznil je a dělali na nich pokusy, aby porozuměli jejich schopnosti stříkat jed. Hodlali vtrhnout do deštného lesa, aby ho dešťoletům ukradli, a hodlali zdejší mírumilovné draky buď pobít, nebo zotročit.

Slunéčka viděla lávou zalitou pustinu ostrova, na němž nocileti žili. Věděla, že zoufale potřebovali nový domov, a v první chvíli si myslela, že Hvězdoplav měl vynikající nápad, když nabídl, že je nechají projít do deštného lesa,

pokud slíbí věrnost královně Zářeně – spolu se slibem, že zachovají mír. Líbilo se jí pomýšlení, že se draci z různých kmenů naučí žít společně, bylo jí líto nemocných a hladovějících černých draků a oceňovala poetickou spravedlnost skutečnosti, že se novou královnou nociletů stane dešťoletka.

Když se ale dívala na hlučící draky kolem sebe – na nociletý, kteří nevypadali tak zkroušeně, jak měli, i na syčící dešťolety, kteří si teprve začínali uvědomovat, čím si jejich přátelé prošli –, uvažovala, jestli to celé nebyla obrovská chyba. Možná měli nechat tu sopku, ať nociletý pohltí. Možná se jim nedalo odpustit. *Možná bychom se o to ani neměli snažit.*

Jestli dokázali lhát o něčem tak velevýznamném, jako bylo proroctví a ukončení války, o čem dalším by klidně lhali? Jak jim Zářena mohla vůbec kdy věřit?

„Omlouvám se,“ zachraptěl Velmozek chabě. „Bylo to... já jsem jenom... pro vědu...“ Zajíkl se a skrčil se před dešťolety vedle sebe.

Zářena zamávala křídly a na šupinách se jí rychle vystřídal několik barev. „Svažte ho. Později rozhodneme, co s ním...“

„Pozor!“ zařval drak u ústí chodby. „Udělejte místo!“

Z otvoru vyletěla Sudice o okamžik později následovaná Tsunami. „Všichni k zemi!“ vykřikla mořeletka.

Nocileti u chodby se vrhli na zem. Z otvoru ve stromě se vyvalila vlna spalujícího žáru, která proměňovala dešťové kapky v syčící páru. Sluněčka byla jedním z mála draků, kteří zůstali stát a dívali se na chodbu, když z ní vyletěli ještě dva draci.